Грьцка войска налягала,
Като снопье по стърнище.
Какго лютъ буенъ ~~б~~ порой,
Що протичъ и поплавя
По равнищи спокоси,
Така сѫщо кръвавъ порой
Бъ поплавилъ бойно поле....

Прадъ се дига Гамъ далеч —
Царь Василий самъ утеч.
Въ колъ въкнѫ лютий Кракра:
„Стой, почакай, царь Василий.
Что идѫ съ врага копя
И ли носѭ остра сабя
Съ оклоти, що ли сака?"
Но не така царь Василий
Да си майка не растага.
Кракра ~~силолъ~~ въкнѫ, гора екнѫ:
„Царь Василъо! много здравье,
Но така се не боравеи,
~~Ти~~ Тръгнѫ да бѣгашь, каго заякъ,
Що не така ~~ти~~ самъ да вземешь
~~Тъй, що с самъ отъ стъпе~~ все що сакаше отъ тъе тъй що ~~сака~~ сака?
~~Дорати~~ Дорати ~~новъ~~ ~~дати~~ ~~дои~~ цръло грьцко
Да ги носи ~~дуй~~ все, що проси."